

Bouwen, Echt Bouwen

Over verandering en echtheid

Gedurende de laatste tweeduizend jaar heeft Christus aan zijn Gemeente gebouwd, zoals Hij heeft gezegd (Mt16:18), tot op dit moment toe. Men zegt dat er nu meer christenen op de wereld zijn dan op enig moment in de geschiedenis! Als gelovigen maken u en ik deel uit van dat gebouw, maar... worden wij door Christus gebruikt in dat bouwproces? Beschouwt Christus u en mij als zijn medewerkers? (1Ko3:9).

Nadat onze vele bijeenkomsten, seminars, conferenties, bezoeken, brieven, boeken, cassettebandjes en inspanningen allang weer vergeten zijn, zal er dan nog iets van eeuwige waarde overblijven? Hebben we onze krachten verbruikt om een verzameling religieuze procedures staande te houden? Investeren wij al onze hulpmiddelen in het verwezenlijken van onze eigen religieuze agenda? Zou het mogelijk zijn dat op 'die dag' de droevige waarheid aan het licht komt dat wij het grootste deel van de tijd maar gedaan hebben alsof? (christelijke toewijding simuleren, kerkje spelen, menselijke belangen beschermen, dienen zonder echte liefde...). Als het op bouwen aankomt, ben ik er zeker van dat wij er allen naar streven om goed te bouwen. De gebeurtenissen rond Elisa en de profeten in 2Ko6:1-7 zijn in dit verband leerzaam.

1. Afhankelijkheid: weten wat en wanneer je kunt veranderen

De gebeurtenissen in het verhaal van Elisa en de drijvende bijl zijn in een context geplaatst van zegening en groei. De Here riep steeds meer jonge mannen tot Zich om zich aan Hem en aan het profetische ambt toe te wijden. Deze mannen hadden geluisterd, en de plaats waar het gezelschap samenkwam raakte steeds voller. Sommigen vonden dat het tijd was om grotere voorzieningen te bouwen om de door God gegeven groei aan boord te kunnen nemen, en een plek te vormen waar God hen zou kunnen blijven zegenen en vermeerderen.

Is het nog effectief? Er was duidelijk bewijs dat God het gezelschap profeten op zijn huidige locatie had gezegend. Waarom zou je op zo'n moment iets veranderen? Let wel op het feit dat sommige dingen die vroeger effectief of nodig waren, vandaag de dag niet langer werken. Dit neemt niet weg dat ze toen wel effectief of nodig waren. Het is geen kritiek op vroegere dienaren van God. Dit is met name duidelijk wat evangelisatiemethoden op het zendingsveld betreft. Als zoon van een zendeling in Colombia herinner ik me dat mijn vader vroeger grote 16mm-films over 'het leven van Christus' in de buitenlucht gebruikte om grote aantallen mensen onder het gehoor te brengen van het evangelie. Met de uitbreiding van elektriciteit naar afgelegen berggebieden, de komst van kleurentelevisie en daarna kabeltelevisie, en de beschikbaarheid van video en internet is het gebruik van 16mm-films steeds minder effectief geworden. Het is tijd om verder te gaan, tijd om uit te kijken naar nieuwe werktuigen. Hetzelfde evangelie, maar dan aangeboden in een nieuwe uiterlijke vorm.

Veranderen? Wat? Wanneer? Elisa was de oudste man van God binnen het gezelschap profeten, maar op de een of andere manier merkte hij niet dat er verandering nodig was. Het initiatief kwam van de jongere profeten. Bij het verstrijken van de tijd raken we allemaal gewend aan de stand van zaken. We gaan ons op ons gemak voelen bij sommige – misschien vreemde – gedragspatronen in onze gemeente. We kunnen zelfvoldaan zijn over bijbelonderricht van een erbarmelijke kwaliteit. We kunnen passief worden in ons evangeliserend getuigenis (laat de zondaars maar naar ons toe komen!). Op de een of andere manier zijn we er niet langer bezorgd over dat er de laatste vijf jaar geen 'vers bloed' tot Christus gekomen is en zich bij onze gemeenschap heeft aangesloten. Het zijn meestal de mensen van een nieuwe generatie en de pasbekeerde gelovigen die 'behoeften' en 'vreemde dingen' opmerken, moeilijke vragen stellen, en soms veranderingen voorstellen. Elisa had de jongere profeten makkelijk kunnen bekritisieren. De huidige ruimte had jarenlang goed dienst gedaan, waarom zou je veranderen? Misschien zouden er volgend jaar wel minder profeten zijn. Hij had over hun motieven kunnen oordelen: 'Zijn jullie niet bereid ongemak te verdragen voor God?' Of: 'Wie is hier de leider, jij of ik?' Of: 'Je wilt alleen een grotere ruimte om je vlees te behagen, om de status van de profeten in Israël te verhogen.' Maar in plaats daarvan zei Elisa eenvoudig: 'Ga!'

Verandering vereist afhankelijkheid: Op zichzelf is verandering neutraal, noch goed noch slecht. We moeten de redenen voor verandering goed onderzoeken. Is het motief de eer van de Heer? Is de voorgestelde verandering in overeenstemming met de Schrift? Is het praktisch? Vorm en inhoud zijn niet hetzelfde, maar beide zijn belangrijk. De betekenis van de Schrift blijft onveranderd, maar de toepassing ervan kan variëren in verschillende en veranderende culturen. Gods strategie voor morgen kan heel goed verschillen van zijn strategie voor vandaag. Na de overwinning bij Jericho had Jozua kunnen concluderen: 'Nu weet ik hoe God muren omverwerpt.' Hij had vervolgens kunnen vertrekken om rond de muren van andere steden te marcheren. Maar God had andere plannen. Om in harmonie met God te werken kunnen we niet de geschiedenis herhalen. We moeten open zijn om te luisteren, open voor iets nieuws, open voor de leiding van de Heer, open voor veranderingen.

2. Leiding: bereidheid om risico's te aanvaarden

Als oudste verdient Elisa onze bewondering. Er zat een risico in de klus met deze enthousiaste jongere profeten. Als ze zouden blijven waar ze waren, zou Elisa zich veiliger voelen en meester blijven over de situatie. Voortgaan naar iets nieuws hield het risico in datgene te verliezen wat een zegen was gebleken in het verleden. Als er iets fout zou gaan, zou Elisa als oudste het belangrijkste mikpunt van kritiek worden in Israël. Maar Elisa was bereid dat risico te nemen. Op het verzoek van de profeten om met hen mee te gaan zei hij niet alleen: 'Ik ga mee', maar hij deed dat ook. Hij ging in op de uitnodiging van de jonge profeten, zonder een lijst van voorwaarden. Hij verbond zijn naam met deze onderneming.

Kan er gehoorzaamheid zijn zonder risico? Je overgeven aan de heerschappij van Christus is een riskante zaak. Bij onze bekering leggen we toch ook vrijwillig de controle over ons leven in handen van Jezus? Zal Hij ons alleen leiden over paden waar wij ons constant veilig en aangenaam voelen? Heeft Christus beloofd ons elk van zijn eisen uit te leggen? In mijn studententijd had ik een poster op mijn kamer waarop stond: 'Schepen zijn veilig in de haven. Maar daar zijn schepen niet voor gebouwd.' Wij zijn niet gemaakt, geroepen en verlost om op 'veilig' te spelen. Met elke nieuwe geloofsstap is onzekerheid verbonden. Als we onze dienst zouden moeten beperken tot wat veilig voelt, tot 'wat al eerder is gedaan', zou menigeen zijn door God gegeven opdracht moeten missen. Noach zou nooit een ark hebben gebouwd. Mozes zou nooit zijn staf hebben uitgestrekt over de Schelfzee. Petrus zou het risico niet hebben genomen Cornelius te bezoeken. Maarten Luther zou zijn nek niet uitgestoken hebben. William Carey zou het niet hebben gewaagd het evangelie naar India te brengen. Hudson Taylor zou niet in China als eerste onconventionele nieuwe zendingsmethoden hebben gebruikt. Jim Elliott zou niet zijn omgekomen in zijn poging om het evangelie aan de Auca's te brengen. Deze mensen handelden in harmonie met de Heer, en ze durfden het risico te nemen van een mogelijke 'mislukking'. Soms is het Gods wil voor ons om het verleden te herhalen, maar het verleden kan ook een beschermend schild zijn tegen mogelijke kritiek. Als wij, zoals Elisa, goed willen bouwen, moeten we bereid zijn het 'risico' van gehoorzaamheid op ons te nemen. De Heer leidt alleen degenen die het risico van gehoorzaamheid willen accepteren. Het hoort bij het leven door geloof. Zijn wij er klaar voor?

3. Samenwerking: wat God graag ziet

Onze God is soeverein. Er zijn wel patronen te herkennen in de manier waarop Hij gewoonlijk werkt, maar Hij is daaraan niet gebonden. Soms roept of zalft God iemand voor een bepaalde taak. Zoals bij Jesaja of Johannes de Doper kan God van ons verlangen dat wij alleen standhouden en nauwgezet leven in overeenstemming met onze roeping. Maar in de Schrift en in de geschiedenis kunnen we zien dat de Heer behagen scheidt in het samenwerken in groepen. Ik denk dat iemand die gezamenlijk werk voor de Heer liever uit de weg gaat, de mogelijkheden van Gods zegen beperkt. Laten we dit eens bezien in het kader van deze geschiedenis.

Jongere wijsheid: Zoals al eerder opgemerkt, merkt de jongere generatie de behoefte aan verandering meestal het eerst op. Misschien merkten de jonge profeten het inefficiënte tijdsverbruik op als ze 's ochtends stonden te wachten bij de lange

rijen voor de wc's en douches. Misschien sliepen ze slecht vanwege krappe en ongemakkelijke slaapplekken. We kunnen legitieme redenen hebben voor verandering, onze motieven kunnen geestelijk zijn, we kunnen zelfs één zijn met Christus wat het uiteindelijke doel betreft – maar als we niet voorzichtig zijn, kunnen we zondigen met onze kritische houding of onze egocentrische aanpak. We lezen dat de profeten het gesprek zochten met Elisa. Het voorstel en de redenen werden besproken. Ze wilden oprecht Elisa's steun voor het project. Ik kan me niet voorstellen dat de profeten zouden zeggen: 'Kappen met deze ouwe plek! Met of zonder Elisa, we gaan een nieuw terrein aanleggen!' Zulke druk stimuleert een goede samenwerking niet. Opmerkelijk is ook dat de profeten niet tevreden waren met Elisa's toestemming, ze wilden hem mee hebben. Misschien was Elisa wel niet zo goed in het kappen van bomen. Misschien was hij ook niet erg handig in het ontwerpen van een terrein. Misschien zou hij onderweg naar de Jordaan vertraging geven. Maar ze wilden toch dat hij aanwezig zou zijn. De jongeren zijn wijs als ze proberen de ouderen in dingen te betrekken. Gerijpte en geestelijke oudere broeders en zusters zijn een aanwinst voor elk team.

Oudere wijsheid: Veranderingen zijn meestal bedreigend, vooral als ze gepaard gaan met een bepaald temperament, en vooral voor de oudere generatie. Oudere mensen zijn eerder geneigd een muur te verven dan hem omver te gooien. Oudere mensen starten zelden een handelsonderneming. Als hij al wat ouder was, had Elisa wellicht niet veel energie of visie voor een nieuw bouwproject. Het zou makkelijk zijn het initiatief een halt toe te roepen. Hij had kunnen aanvoeren: 'Wij profeten moeten ons toewijden aan de geestelijke opbouw van Israël, niet werken aan materiële gebouwen.' Maar in plaats daarvan zien we dat Elisa luistert en zich aansluit bij de profeten.

Hij zegt het project zijn steun toe: 'Ga.' Let op het feit dat hij niet zegt: 'Ik zal gaan om toezicht te houden op het project.' Elk bouwproject heeft zijn eigen problemen. Maar Elisa toonde vertrouwen in de groep profeten. Beste oude broeder en zuster, uw fysieke aanwezigheid is nog steeds erg belangrijk. Niet in de eerste plaats om toezicht te houden en te besturen, maar om te bemoedigen, voor balans te zorgen, en degenen met meer visie en energie vertrouwen in te boezemen.

Wijsheid in tijden van crisis: De meeste pogingen in dienst van de Heer komen op een moment in een crisis. Misschien vanwege onervarenheid, overdreven enthousiasme of nonchalance verliest een jonge profeet het ijzer van zijn bijl in het water, waarschijnlijk ergens diep in de Jordaan. In momenten van crisis voelen we ons allemaal ongemakkelijk, en het ligt dan voor de hand iemand de schuld te geven: had-ie maar voorzichtiger moeten zijn, had-ie maar geen geleende dingen moeten gebruiken! Het vliegende stuk ijzer had makkelijk een mede-profeet kunnen doden toen het door de lucht vloog! Was het een teken van God om te stoppen met werken? Elisa zal vast zulke dingen gedacht hebben, maar geen woord van berisping. 'Waar is het gevallen?' vroeg hij. Met Gods hulp vond hij zo een oplossing voor de crisis. In de gemeente, in onze dienst, in je familie zal er een keer crisis komen. Tijden van crisis kunnen een samenwerking of uiteensplijten of juist versterken. Zulke tijden moet je zien als nieuwe kansen. Blijf kalm, blijf geestelijk, wees wijs.

4. Geleend gereedschap – we hebben wat we nodig hebben

Nadat de profeet het ijzer van zijn bijl verloren had, zette hij het niet angstig op een schreeuwen: 'O Heer, ik ben mijn kostbare gereedschap kwijt!' Terwijl hij aan het werk was met het omhakken van bomen, zal er iets anders in zijn gedachten gespeeld hebben: Het gereedschap dat ik in handen heb, is niet van mij! Of: Ik ben hier alleen doeltreffend aan het werk omdat deze bijl aan mij is uitgeleend. Nadat hij het verloren had, was dat zijn eerste zorg: 'Heer, het was geleend!' Dit geeft stof tot nadenken voor christelijke predikers en andere christenen die werken met 'geleend gereedschap'. Ben je administratief of muzikaal begaafd? Kun je goed denken of communiceren? Voelen anderen, jong of oud, zich op hun gemak bij jou? Zijn aan jou een auto, een huis, of financiële mogelijkheden toevertrouwd? Waarom denk je dat de Heer ons zulke dingen geeft? Zijn we niet eigenlijk beheerders die leven en werken met geleende dingen? Laat dat, net als bij de hardwerkende profeet, altijd in onze gedachten vooropstaan: Het gereedschap dat ik in mijn handen heb, is niet van mij.

5. Verloren – heb je wat je had?

Mensen kunnen iets kwijtraken. Een herder verliest zijn schaap. Een vrouw verliest een muntstuk. Jozef en Maria zijn de jonge Jezus een paar dagen kwijt. De gemeente in Efeze liep gevaar haar 'eerste liefde' te verliezen. In ons verhaal werkte de jonge profeet hard, in het goede gezelschap, aan een goed project, maar hij verloor het ijzer van zijn bijl. Daardoor was hij niet langer daadkrachtig.

Gezamenlijk verlies: Na ons huwelijk verhuisden mijn vrouw en ik naar een ander deel van Londen en sloten we ons aan bij een van de vergaderingen in het zuiden van Londen. Het was een vreugde de broeders en zusters te leren kennen. 'Als je hier 50 jaar geleden was gekomen,' zei een oudere zuster, 'dan had je vroeg moeten zijn om een zitplaats te bemachtigen.' Maar nu konden we 's zondags elk vier stoelen gebruiken, en dan zouden er nog een aantal overblijven. Als gemeente kunnen we dingen kwijtraken. Misschien denk je dan onmiddellijk aan verlies van leerstellige dingen, en inderdaad, dat kan ook gebeuren. Als wij het christendom onderwijzen en in praktijk brengen, kunnen we de bijbelse rechte leer verliezen. Dit kan gebeuren als we de principes en de toepassing ervan, de Schrift en de traditie, niet van elkaar onderscheiden. Ook door een pragmatische en nonchalante imitatie van de lopende trends, op religieus of seculier gebied, kunnen we van de leer afwijken. Maar er is meer te verliezen dan leer. Door aan te dringen op orde kunnen we het leven verliezen. Onze bijeenkomsten kunnen technisch correct zijn, maar dood. We kunnen in onszelf gekeerd raken en de passie verliezen om de verlorenen tot Christus te brengen. We kunnen religieuze 'ambtenaren' worden, en ons meer concentreren op religieuze procedures dan op geestelijke werkelijkheid en gezondheid. We kunnen een subcultuur worden en mensen om ons heen niet meer aantrekken. We kunnen te kritisch worden en altijd ons oordeel al klaar hebben, en de vreugde van ware christelijke gemeenschap verliezen.

Persoonlijk verlies: Het is makkelijk het falen van anderen te herkennen, maar laten we het zoeklicht eens op onszelf richten. Misschien kunnen we terugkijken op jaren van christelijk leven en ons die fijne dagen herinneren toen er enthousiasme,

vreugde en frisheid was in ons leven met de Heer. Toen we door de Heer werden gebruikt om anderen tot Hem te brengen, toen wij door zijn genade instrumenten waren in de handen van de Almachtige om onze medegelovigen te onderwijzen. Maar toen gebeurde er iets. Misschien begonnen we trots op onszelf te worden. Misschien begonnen we een competitie met medegelovigen, en probeerden we succesvoller, 'geestelijker' of 'correcter' te zijn dan zij. Misschien werden we gekwetst door een of andere moeilijke broeder of zuster, en is er sindsdien een wortel van bitterheid in ons gegroeid. Misschien hebben we zo veel inconsistenties, zonde en doofpot-affaires gezien onder gelovigen dat we er een beetje cynisch van zijn geworden. Het zou iets te maken kunnen hebben met seksuele zonde of incorrect gebruik van geld, of simpelweg omdat we het thuis of op ons werk te druk hebben (of zelfs in de gemeente), zodat onze passie voor Christus begint af te koelen. Onze toewijding en dienst is niet wat het geweest is. We hebben het ijzer van onze bijl verloren. We zijn ons 'snijvlak' kwijt. Is dit herkenbaar?

6. Stilstand – de vloek van het doen alsof

Als je een beetje realistisch nadenkt, is het niet moeilijk te zien dat wij gevaar lopen dingen te verliezen, en dat we een vroegere vreugde en geestelijke gezindheid niet meer hebben. Wat doe je dan? Net zoals bij de herder die zijn schaap kwijt is, de vrouw die haar muntstuk kwijtraakt, en de profeet die het ijzer van zijn bijl verliest, is de eerste stap de erkenning van het verlies. Het alternatief is de realiteit ontkennen: doen alsof, stil blijven staan. Stel je de jonge profeten nog eens voor, terwijl ze blij met hun bijlen zwaaien, en goede voortgang boeken in het bos. We kunnen ze grappen horen maken, lachen en zingen, terwijl ze werken en zweten in de brandende zon. Dan gebeurt er iets onopvallends. Er klinkt een zachte 'plop' in de rivier de Jordaan. Hebben de andere profeten iets gehoord? Maar een van de jonge profeten heeft op dat moment zijn doeltreffendheid verloren. Als hij zijn verlies niet zal erkennen, zal zijn werk nooit meer hetzelfde zijn. De profeet staat voor een keuze: blijven zwaaien met zijn steel (en misschien zoeken naar kleinere bomen of struiken om de schijn op te houden), of de realiteit van zijn verlies onder ogen zien. Ook wij kunnen óf vol schaamte en pijn ons verlies toegeven, óf hard blijven werken en doen alsof.

Doen alsof is nog steeds hard werk. Een van de grootste gevaren bij het dienen van de Heer is gewoon door te blijven werken zonder het ijzer van je bijl. We blijven het handvat vasthouden, en we zwaaien er net zo hard mee als we altijd deden. We werken hard, we produceren zweet, we maken de juiste geluiden, maar ons gereedschap is stomp. We zijn de scherpste kwijt! We gaan door met onze bijbelstudies, conferenties, aanbiddingsdiensten, bezoeken... maar weg is de vreugde, de passie, de doeltreffendheid. We komen zelfs in de verleiding zichtbare resultaten te forceren. We proberen misschien bomen op te pakken die anderen hebben gekapt. We zijn kritisch tegenover hen die ware vreugde in hun christelijke leven tonen. We oordelen over hen die nog vol passie de Heer dienen. Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat we soms een beetje jaloers zijn op de anderen die nog steeds bomen kappen. Dat hoeft toch niet zo te blijven voortduren?! Onze God is bezig met het herstel. Maar wij moeten eerst toegeven dat we iets verloren hebben. We moeten tegenover onszelf en tegenover de Heer toegeven dat 'onuitsprekelijke vreugde' niet langer een normaal kenmerk is in onze christelijke ervaring, dat ons

dienen van de Heer meer door plicht dan door passie gedreven wordt, dat er maar weinig te zien is van de hand van de Almachtige God. Het herstel begint, als wij voor de Heer erkennen dat we gefaald hebben.

7. Herstel – het menselijke en het bovennatuurlijke

‘De man van God vroeg: Waar is het gevallen?’ Gods route naar herstel loopt altijd terug naar het vertrekpunt. Waar verloren we dat snijvlak in ons dienen? Sinds wanneer hebben we geprobeerd Gods werk te doen met niet meer dan het handvat van de bijl? We moeten terug naar die verkeerde houding, dat egoïstische project, die nieuwe materiële ambitie die ons hart in haar greep kreeg, die onrechtvaardige daad, die kleine leugens en laster om Gods werk te bevorderen of te verdedigen, die nonchalante houding, dat onopgeloste conflict... en het belijden aan de Heer. Pas toen de profeet ‘hem de plaats had aangewezen’, begon God te handelen en te herstellen.

De noodzaak van het bovennatuurlijke: Herstel is niet maar een kwestie van andere methodes of een nieuwe strategie. Er zal geen opleving in de gemeente plaatsvinden omdat we de ordening van de zitplaatsen hebben veranderd, omdat we een nieuwe liederenbundel in gebruik hebben genomen, omdat we muziekinstrumenten gebruiken, of omdat we de tijdschema's van onze samenkomsten veranderen. Ook helpt het niet als we simpelweg doen wat we vroeger ook deden. Het is niet slechts een kwestie van vaker naar de samenkomst gaan of meer in de Bijbel lezen. De profeten sprongen niet allemaal met duikbrillen in het water, en probeerden ook niet het ijzer met een haak of een stok uit het water te vissen. Herstel kon niet plaatsvinden door menselijke vaardigheid. Als we ernaar verlangen om de bovennatuurlijke hand van God weer in ons leven, in ons persoonlijke dienen en in onze samenkomsten te gaan zien, moeten we roepen om Goddelijke tussenkomst. De God die wij aanbidden, is een God van wonderen. Alleen Hij kan ons onze bijl teruggeven.

De noodzaak van het menselijke: De meeste wonderen zijn nogal vreemd. Waarom sneed Elisa een stuk hout af en gooide dat in het water om het ijzer te laten drijven? Waarom zei hij niet gewoon: ‘IJzer, drijf!’? En als het ijzer van de bijl kon drijven op het water, waarom vloog het dan ook niet in de handen van de profeet of, nog beter, naar het handvat van de bijl waar het aan had behoord? Zelfs met een wonder moest de profeet nog steeds zijn hand uitsteken en het ijzer uit het water halen. Deze combinatie van de bovennatuurlijke hand van God samen met menselijke gehoorzaamheid is treffend: Als Mozes zijn staf niet had opgeheven, was de Schelfzee waarschijnlijk niet in tweeën gespleten. Maar de staf deed het niet. Het was de hand van God. Als het volk niet rond Jericho was gelopen, waren de muren waarschijnlijk niet gevallen. Maar het lopen en schreeuwen deed het niet. Het was de hand van God. Als Naäman zich niet zeven keer in de Jordaan had gewassen, was hij waarschijnlijk niet genezen van zijn melaatsheid. Maar het wassen deed het niet. Het was de hand van God. Als Paulus en Apollos niet hadden geplant en water gegeven, zou er niets geweest zijn om te groeien. Maar het was niet het planten en het water geven. Het was de hand van God.

Conclusie

Als wij gebruikt willen worden bij het opbouwen van iets met eeuwige waarde, moeten we onszelf constant dwingen te stoppen met doen alsof, en beginnen met echt te zijn. Om te kunnen genieten van een ware ervaring in ons persoonlijke leven en in onze gemeente, zullen we misschien wat veranderingen moeten aanbrengen. Zonder deze veranderingen zal er misschien nooit een ervaring plaatsvinden. Maar de veranderingen zelf zullen geen ware ervaring voortbrengen. Daarvoor hebben we de hand van God nodig. We hebben een wonder nodig. We hebben Goddelijke tussenkomst nodig. De vroege Kerk groeide, mensen kwamen tot geloof en bekeerden zich tot de Here omdat 'de hand des Heren met hen was' (Hd11:21). Als wij Christus op een vreugdevolle manier willen ervaren, willen branden van verlangen om onze Heer te dienen, en op een of andere manier gebruikt willen worden door Christus om zijn gemeente op te bouwen, hebben we wellicht wat veranderingen nodig in onze kijk op God, in onze levensstijl, in geestelijke disciplines... maar bovenal hebben we de bovennatuurlijke, almachtige hand van God in ons leven nodig. Willen we dat echt? Het is het enige alternatief voor doen alsof.

Philip Nunn
Armenia, Colombia
April 2003

Vertaling:
Christa Neefjes

Bron: www.philipnunn.com